

Lucy
Diamond

NIIN
PIENESTÄ
KIINNI

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Anything Could Happen*

© Lucy Diamond 2021

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-44489-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

*Hannahille, Tomille ja Hollylle:
olkoon tienne täynnä mahdollisuuksia.*

Prologi

SILLOIN KAUAN SITTE

Vielä aamullakin, kun tunnelma olisi voinut olla krapulaisen kankea, Larasta tuntui samalta kuin illalla: kuin hän olisi astunut suoraan uuteen, parempaan maailmaan. Yhdessä. Onnesta ja unenpuutteesta pyöräyksissä hän keitti kahvia ja löysi kaapista juuri sen verran leipää, että sai paahdettua molemmille viipaleet. Sitten he istuivat sängyssä raukeina ja tyytyväisinä, paljaat sääret yhteen kietoutuneina, eikä heidän tarvinnut puhua oikeastaan mitään. Oli perjantaiamu, ja ennen pitkää Laran pitäisi lähteä töihin, vaikka häntä yritettiin sinnikkäästi suostutella lintsamaan.

”Illaksi ei ole mitään menoa”, Lara sanoi ujosti. ”Siis jos haluat vielä nähdä.”

”Ehdottomasti”, kuului vastaus. ”Tavataan jossain upeassa paikassa, niin voimme juhlistaa sitä, että olemme tunteneet toisemme kokonaisen vuorokauden.” Nuori mies nappasi New Yorkin opaskirjan yöpöydältä ja alkoi selailla sitä. ”Miten olisi Grand Central Station?” hän ehdotti. ”Voidaan vaikka leikkiä elokuvakohtausta ja juosta avosylin toisiamme kohti kuin kauan erossa olleet rakastavaiset.”

”Kuulostaa hyvältä”, Lara sanoi ja yritti turhaan peitellä, miten hyvältä se sana tuntui. Rakastavaiset! Tämä oli

oikeasti totta, tästä voisi oikeasti tulla jotain todella ihanaa, hän ajatteli onnessaan. Tuntui kuin hänen koko tähänastinen elämänsä olisi johtanut juuri tähän hetkeen, kun he loikoilivat ryppyisten lakanoiden alla suunnittelemassa yhteistä iltaa. Kesäkuun lämmin aurinko paistoi risan kaihtimen läpi ja langetti kultaisen valoläikän miehen paljaalle olkapäälle. Ilmassa leijaili kärehtäneen paahtoleivän aromi. Joka ikinen pieni päätös, askel ja käännös viimeisten kahdenkymmenenkuuden vuoden kuluessa oli johdattanut häntä eteenpäin ja tuonut hänet juuri tähän hetkeen ja paikkaan. He olivat vasta tavanneet, mutta Larasta tuntui jo kuin tuo mies olisi kaikki kaikessa. Ovi oli avautumassa tulevaisuuteen, joka oli pelkkää valoa ja kirkkaita värejä. Hänen suuri New Yorkin -seikkailunsa oli kuoriutumassa kotelostaan juuri nyt, ravistamassa siivet auki ja nousemassa liitoon. Edessä oli hänen elämänsä paras kesä. ”Mutta keskusasema on ihan valtava paikka”, Lara huomautti. ”Miten löydämme toisemme?”

”Hyvä kysymys”, mies sanoi ja juoksutti sormeaan opaskirjan sivulla. Hänellä on niin ihanat sormetkin, Lara ajatteli haaveissaan ja mietti, soittiko mies kenties pianoa tai kitaraa. Miten sitä saattoikin olla niin varma toisesta ihmisestä, vaikkei todellisuudessa tiennyt tästä juuri mitään? ”Okei, aseman alakerrassa on ravintola nimeltä Oyster Bar”, mies jatkoi. ”Nähdäänkö vaikka sen edessä? Puoli seitsemältä? Katso, miten hienon näköinen paikka”, hän lisäsi esitellessään Laralle opaskirjan kuvaa. ”Minulla ei varmaan ole varaa mennä sinne syömään, mutta voimme lorvia siellä näön vuoksi vähän aikaa, ennen kuin lähde-

tään jonnekin, mikä sopii paremmin säällittäviin reissubudjetteihimme. Mitä sanot?”

”Vau”, Lara sanoi katsoessaan opaskirjan kuvaa. Miehen iho oli hunajaisen päivettynyt, ja hän tuoksui miedosti saippualta ja kahvilta. ”Näyttääpä upealta. Puoli seitsemältä sopii hyvin. Kyllä minä varmaan juuri ja juuri kes-tän siihen saakka ilman sinua.”

Mies hymyili leveästi, ja aamun pehmeä valo hehkui hänen poskipäillään ja pörröisillä hiuksillaan. Oliko Lara edes tajunnut illalla, miten hyvännäköinen hän oli? Miten täyteläiset huulet ja kauniit silmät hänellä oli ja kuinka nopeasti hymy salpasi Laralta hengen? Lara alkoi taas juopua miehestä, vartalon lämmöstä ja läheisyydestä, ja halu koskettaa oli niin pakottava, että hän kurotti sipaisemaan miehen poskelle jääneen leivänmurun pois.

”Kiitos”, mies sanoi. ”Taas yksi syy, miksi tarvitsen sinua elämäni.”

Lara nauroi, vaikkei se ajatus oikeasti tuntunut vitsiltä. Sitten hän nousi vastahakoisesti sängystä. ”Kunpa ei tarvitsisi mennä töihin”, hän huokaisi selatessaan vaatekaappinsa niukkaa sisältöä. Olisikohan kämppekaverilla mitään kivaa paitaa, jota hän voisi lainata? Häntä olisi huvittanut pukeutua tänään tavallista repäisevämmiin, ihan vain näyttääkseen koko maailmalle, miten ikionnellinen hän oli.

Mieskin nousi ja napitti paitansa. ”Niinpä”, hän sanoi. ”Viime yö oli ihan uskomaton. Tuntuu kuin kaikki olisi muuttunut. Tuntuuko sinusta samalta?” Hän vilkaisi Laraa epävarmasti, aivan kuin runollisen rehellinen puhe olisi jättänyt hänet jotenkin alttiiksi ja haavoittuvaksi.

”Tuntuu”, Lara vastasi. ”Minusta tuntuu ihan samalta.”

”Mutta me näemme taas...” Mies rypisti otsaansa laskeskellessään tunteja samalla, kun kiskoi farkut jalkaansa. ”Kymmenen ja puolen tunnin päästä”, hän sanoi viimein. ”Aika alkaa nyt.”

He suutelivat oikein kunnolla, vaikkei kumpikaan ollut pessyt hampaitaan, ja syleilivät toisiaan tiukasti. Lara tunsi, kuinka miehen sydän jyskytti pehmeän, ryppyisen paidan alla. Hän oli aivan lääpällään. Mies ei ollut vielä edes lähtenyt hänen asunnoltaan, ja hän tunsi ikävän jo kaihertavan. Jos hän olisi tiennyt, mitä illalla tapahtuisi, hän ei tietenkään olisi päästänyt miestä ovesta ulos. Hän olisi soittanut töihin ja sanonut olevansa sairaana, ja siten hän olisi raahannut miehen kauluksista pitäen takaisin sänkyyn. Mutta...

”Nähdään illalla, Lara”, mies sanoi ja astui ovesta ulos.

I

KEVÄT

Luku I

Eliza istui kivimuurilla pistelevä pensasaita selkänsä takana, kun likainen valkoinen pakettiauto hidasti ja pysähtyi kadunvarteen. Tismalleen ajallaan. Kun hän näki auton kylkeen maalatun logon, hänen sisuskalunsa menivät sikin sokin kuin hiutaleet ravistellussa lumisadepallossa: Sisämaalaus Steve Pickering. Kirjasin oli tylsä ja tavallinen, kuin jollain halvalla sabluunalla maalattu. Pickeringin P-kirjainkin oli jotenkin kierossa, ihan kuin maalari olisi aivastanut kesken kaiken tai ote pensselistä olisi muuten vain herpaantunut. Eliza väänsi suutaan ivallisesti. Jos hän joskus ryhtyisi sisustusalan tai ylipäätään minkä tahansa ala yrittäjäksi, hän todellakin näkisi edes vähän vaivaa brändäyksen eteen. Firman nimi voisi olla vaikka Eliza Spencerin kodintuunaukset. Tai... Eliza yritti keksiä vielä iskevämpää maalialiheista toiminimeä. Spencerin suti ja tela, hän makusteli ja nyrpisti nenänsä. Maaliunelmia?

Ihan sama. Juuri nyt hänellä oli tärkeämpääkin ajateltavaa. Kuten esimerkiksi turpeakasvoinen mies, jolla oli harvoneva punaruskea tukka ja iso möhömaha ja joka kapusi paraikaa ulos pakettiautosta kuin talvipesästään kömpivä karhu.

Elämässäsi alkaa tänään uusi luku, puhelimen horoskooppi-sovellus oli aamulla povannut, ja ne rohkaisun sanat mielessään Eliza hypähti alas kivimuurilta.

”Hei”, hän tervehti viileästi ja katsoi Steve Pickeringin kulahtanutta T-paitaa ja ikäloppuja, maalitahraisia lenkka-reita. Steve oli siis inhottava äijän rohjake sen lisäksi, että oli yleisesti ottaen kamala ihminen. Sitten kun Eliza olisi oikeasti aikuinen ja kävisi kunnon töissä, hän ei ikimailmassa lähtisi mihinkään tuonnäköisenä. Vasta pari päivää sitten hän oli päivitellyt kaupassa naista, joka oli päättänyt lähteä ostoksille aamutakissa ja tukka selvästi suoraan sängyn jäljiltä takussa. Mikä ihmisiä oikeasti vaivasi?

”Meillä oli tapaaminen kahdelta”, Eliza ilmoitti. Sit-ten, koska hän ei pystynyt hillitsemään itseään, hän lisäsi: ”Näytänkö tutulta?”

Steven paksu naama meni kurttuun, ja hän vilkaisi puhelintaan ja katsoi sitten taas Elizaa. ”Rouva Robinson?” Eliza saattoi melkein kuulla, kuinka Steven aivojen rattaat nitisivät ja natisivat. Steve varmaan mietti, oliko kello kahden asiakas tarpeeksi vanha olemaan rouva yhtään kukaan.

Eliza risti käsivarret rinnalleen ja taputti jalalla maata. Vauhtia nyt, Steve, älyä jo. Kyllä sinä pystyt siihen!

”Pyysit tarjousta...” Steve aloitti ja vilkaisi taas nopeasti puhelintaan entistä epäluuloisempana. Ilmeisesti alkeistasonkaan päättely ei kuulunut Steven vahvuuksiin. ”...keittiön maalaustöistä?”

Eliza tuhahti ivallisesti ja paljon kovempaa kuin olisi ollut tarpeen, koska yritit peitellä sitä, miten pahalta Ste-

ven reaktio tuntui. Olisihan se pitänyt tietää. Steve ei muistanut häntä, ellei sitten vain esittänyt harvapäistä ollakseen tarkoituksella julma. Elizasta tuntui kuin joku olisi kaiver-
tanut hänen sisuksensa ontoiksi: hän oli kuin tyhjä avoka-
don kuori, josta oli kaavittu kaikki hedelmälihat pois. ”Niin
pyysin”, hän vastasi ilme peruslukemilla. Stevellä ei vielä-
kään sytyttänyt.

Steve epäröi ja viittasi sitten kohti taloa. ”Mennäänkö
sisään katsomaan?”

”No ei mennä”, Eliza tokaisi kärsimättömästi, ja sitten
hänen myllertävät tunteensa terävöityivät nenäkkydeksi,
koska muuta pelastusköyttä ei tuntunut olevan tarjolla. ”Ei
mennä, koska en oikeasti asu täällä eikä sisään murtautu-
minen varmaan ole hyvä idea ihan tavallisena torstaina.”
Elizan oma koti oli kolmenkymmenen kilometrin päässä
Scarborough’ssa. Hän oli joutunut vaihtamaan bussia ja
lopulta kävellyt pitkähkön matkan pysäkillä perille. Hän oli
valehdellut äidille aamulla ja saanut jäädä koulusta kotiin
sillä verukkeella, että hänellä oli muka kamala migreeni.
Tässä hän nyt seisoj huppean paritalon edustalla Whitbyn
laitamilla ja odotti sydän pamppailien, kun Steve Pickering
vain toljotti häntä ymmällään. Hänestä alkoi tuntua, että
tämä oli ollut hukhareissu.

Viimein Eliza huokaisi lannistuneena. Vielä vuosien
jälkeen hän oli toivonut, että Steve sentään tunnistaisi
hänet. Oman lihansa ja verensä. ”En ole mikään rouva
Robinson”, Eliza sanoi ja puri hammasta, koska ei olisi
millään halunnut joutua vääntämään asiaa rautalangasta.
”Olen Eliza. Eliza Spencer. Sinun tyttäresi.”

Suuri hämmästys häivähti silloin Steven kasvoilla, ja hän räpytteli hetken silmiään, ennen kuin katsoi Elizaa uudenlainen ilme kasvoillaan. Oliko se hellyyttä tai katumusta? Vai silkkaa kauhua? Eliza pystyi tuskin hengittämään, kun he seisoivat tuijottamassa toisiaan vielä pitkän, piinaavan hetken ajan.

”Eliza?” Steve sai lopulta sanottua. ”Ohhoh. Katsopa tyttöä. Sinun täytyy olla jo... seitsemäntoista?” Steve pudisti päätään häkeltyneenä. ”Ohhoh”, hän sanoi uudestaan, aivan kuin ei olisi muuta keksinyt.

Eliza pyöräytti silmiään ja puristi käsiään nyrkkiin niin tiukasti, että kotimatalla bussissa hän huomaisi kämmeniin jääneen syvät puolikuun muotoiset kynnenjäljet. Siinäkö kaikki? Steve oli toivoton tapaus. Ihan kamala äijänkuvatus. Steve ei välittänyt tippaakaan eikä olisi voinut tehdä sitä enää yhtään selvemmäksi. ”Kahdeksantoista”, Eliza korjasi happamasti. ”Olen jo aikuinen. Järjestin tämän tapaamisen, koska haluan vastauksia. Tarvitsen vastauksia. Isä”, hän lisäsi ivallisesti.

Kuvitteliko Eliza, vai saiko viimeinen sana Steven sävähtämään? Leveät hartiat painuivat kyyryyn, ja Steve tuijotti jalkakäytävää monta pitkää sekuntia. Kylmä ja äkäinen tuuli puhalsi päin Elizan kasvoja ja sai hänen silmänsä vuotamaan. Helkkari sentään. Steve tietenkin luulisi, että hän itki, ja hän pyyhki silmiään raivokkaasti takinhihaansa. Vihdoin Steve nosti katseensa ja puhui. ”Kuule, meidän kannattaisi varmaan mennä sisälle juttelemaan”, hän sanoi ääni käheänä ja vilkaisi taas surkeana taloa.

”En minä asu täällä!” Eliza tiuskaisi ja nosti kädet tuskastuneena ilmaan. Oliko Steve täysi ääliö? Kuinka monta kertaa asia pitäisi sanoa ääneen? Toisaalta Steve oli kyllä oikeassa, Eliza ajatteli sitten. Hänkään ei varsinaisesti halunnut tuulettaa vanhoja likapyykkeitä keskellä katua. ”Mennäänkö vaikka autoon istumaan”, hän ehdotti pienen hiljaisuuden jälkeen. ”Jos et kerran kehtaa puhua kanssani julkisesti.”

Steve epäröi ja haroi hiuksiaan. Ne olivat kipeästi leikkuun tarpeessa, ja Elizan tuntema halveksunta vain yltyi yltymistään. Steve oli säälettävä. Äiti oli ollut oikeassa: heidän oli paljon parempi kahdestaan. Tuntui kamalalta olla sukua sellaiselle ihmiselle kuin Steve Pickering, nyt kun Eliza oli nähnyt omin silmin, miten heikko ja surkea ilmestys hän oli.

”Eliza”, Steve aloitti, mutta ei sitten päässyt sen pidemmälle. Hän tuntui käyvän jonkinlaista sisäistä kädenvääntöä. ”En oikein ymmärrä, mitä hyötyä tästä keskustelusta on”, hän jatkoi lopulta niin lempeällä äänellä, ettei Eliza melkein käsittänyt, miten kamalia sanoja miehen suusta tuli ulos.

Raivo leimahti Elizan rinnassa ja otti hänet kokonaan valtaansa. ”Ei helvetti juuri yllätä”, hän tiuskaisi ja katsoi Steveä silmät niin täynnä vihaa, että hän melkein uskoi pystyvänsä polttamaan miehen elävältä katseensa voimalla. Pakettiautonkin voisi räjäyttää samalla kertaa. Paritalon pensasaita saisi sekin palaa poroksi. ”Ja minä kun luulin, että voisimme puhua kuin aikuiset. Aloittaa puhtaalta pöydältä. Yrittää löytää jonkinlaista yhteyttä, mutta...”

”Eliza, lopeta”, Steve sanoi ja hieraisi kasvojaan turhautuneena. Tarkemmin katsottuna ehkä jopa surullisena? Tuulenpuuska oli tyyntynyt, ja Eliza kuuli, kuinka paransänki rahisi kämmenen alla. ”Äitisi ei siis ole kertonut sinulle. Hän ei oikeasti koskaan kertonut totuutta.”

Se sai Elizan jähmettymään patsaaksi. ”Kertonut mitä?”

”No että...” Steven hartiat painuivat jälleen. Hän pystyi tuskin katsomaan Elizaa, vilkaisi sen sijaan kehnosti maallattua pakettiautoaan. ”Tai mennään sittenkin autoon istumaan. Voimme puhua kunnolla ilman...”

”Kerro nyt vain”, Eliza keskeytti. Hän ei pystynyt odotamaan enää sekuntiakaan. ”Ole kiltti.”

”Hyvä on”, Steve huokaisi raskaasti. ”Katsos kun... minä en ole sinun isäsi. Siksi minä ja äitisi erosimme. Olen pahoillani”, Steve lisäsi ruskeat silmät yhtäkkiä kosteina. ”Olin aivan palasina, koska...” Steven ääni oli muuttunut hyvin karheaksi. ”Koska minusta oli todella hienoa olla sinun isäsi. Mutta...”

Eliza räpäytti silmiään, kun Steven sanat vähitellen upposivat hänen tajuntaansa. En ole sinun isäsi. Joka sana oli kuin lekanisku suoraan pallean. ”Siis et ole...” Eliza kähisi. ”No kuka sitten on? Kuka minun isäni on?”

Steve kohautti olkapäitään melkein anteeksipyytävästi. ”En tiedä, Eliza. Olen pahoillani”, hän sanoi uudestaan. ”Sinun täytyy kysyä äidiltäsi. Minulla ei ole aavistustakaan.”

Elizaa alkoi taas suututtaa, koska se, mitä Steve sanoi, ei voinut mitenkään pitää paikkaansa. Ei missään tapauksessa. ”En usko sinua”, hän ilmoitti. ”Sinä valehtelet.

Et vain voi myöntää, että olit paska isä ja paska puoliso.” Eliza kääntyi kannoillaan, osittain vain siksi, ettei halunnut Steven näkevän hänen silmistään pursuavia kyyneliä. ”Painu helvettiin. Meitä ei kiinnosta. Emme tarvitse sinua enää!”

Eliza lähti marssimaan katua pitkin, ja jotain tuntui särkyvän hänen sisällään. Toivo, joka oli saanut hänet tulemaan tänne saakka, mureni nopeasti ja jätti jälkeensä vain lamaannuttavaa järkytystä. Se ei voinut olla totta. Kuka hän ylipäättään oli, jos hän ei ollut Steve Pickeringin tytär? Mitä tämä kaikki tarkoitti?

”Hei!”

Steven huuto yllätti Elizan, ja hän pysähtyi kuin seinään. Steve oli noussut pakettiautoonsa ja pysäyttä sen hänen kohdalleen kurottaakseen ulos ikkunasta. Elizan sydän hakkasi vimmatusti, ja kynnet pureutuivat kämmeniin entistä lujemmin. ”Mitä?”

Nyt Steve näytti vihaiselta ja katsoi Elizaa silmät siristettyinä. ”Sinäkö olet kirjoittanut firmastani niitä keksittyjä arvosteluja?”

Eliza hieroi silmiään ja yritti pyyhkiä kyyneliä. ”En tiedä, mistä puhut”, hän sai vastattua nenä pystyssä.

”Taidat kyllä tietää”, Steve sanoi. ”Olin kiitollinen, jos poistaisit ne. Tämä ei ole leikkiä. En ole tehnyt mitään väärää. Kysy äidiltäsi, jos et usko minua.”

Steve ajoi tiehensä ja jätti Elizan seisomaan järkytyneenä jalkakäytävälle. Hän ei saanut hetkeen vedettyä kunnolla henkeä, ja tuntui kuin maa olisi vavahdellut ja halkeillut hänen jalkojensa alla. Pakettiauto katosi kadun-

kulman taakse, ja Eliza jäi yksin. Hänestä tuntui kuin hän olisi ollut kuva, joka hajosi pikseleiksi ja asettui sitten uuteen, tuntemattomaan hahmoon. Hänen entinen omakuvansa oli mennyttä, mitätöity. Kuka oli jäljellä?

Tuuli yltyi taas ja riuhtoi Elizan pitkiä kastanjanruskeita hiuksia. Hän työnsi kädet taskuun, painoi päänsä ja lähti kävelemään takaisin bussipysäkille. Vielä yksi kyynel vierähti poskelle ja tipahti alas asvaltille, ja hän tuhahti vihaisesti. Hän oli tullut etsimään vastauksia mutta oli saanut kotiin viemisiksi vain entistä enemmän avoimia kysymyksiä.

Luku 2

Tyttärensä istuessa vihasena ja itkuisena paluubussissa Whitbystä kotiin Lara Spencer istui tuttuun tapaan omassa autossaan, matkustajan paikalla, kun ajo-oppilas toisensa jälkeen lähti nykivästi liikkeelle, kirskutteli vaihteita tai, jos hyvä tuuri kävi, mateli varovasti pitkin Scarborough'n hiljaisia sivukatuja. Vuosia aikaisemmin, kun Lara oli kouluttautunut ajo-opettajaksi, hän oli optimistisesti kuvitellut ajeluttavansa oppilaita vaihtelevissa maisemissa ympäri seutua, mutta todellisuudessa työpäivät kuluivat viikosta toiseen samojen pientaloalueiden tutuilla kaduilla partioiden. Koko ajan ajettiin jonnekin, muttei koskaan päästy mihinkään. Laran koko elämä oli pelkkiä loputtomia kolmen pisteen käännöksiä uneliailla päättyvillä kaduilla. Lainanlyhennykset tuli kuitenkin maksettua, ja Laralla ja Elizabethalla oli katto pään päällä ja ruokaa pöydässä. Muulla ei oikeastaan ollut merkitystä. Vai mitä?

Tänä torstai-iltapäivänä oli kahdeksantoistavuotiaan Jake Watsonin ajotunti, ja nuorukainen oli aina yhtä viihdyttävää, joskin aika omalaatuista seuraa. "Oletko koskaan yrittänyt tappaa ketään silmilläsi?" Jake kysyi puolivälissä

liikenneympyrää, aivan kuin olisi päättänyt vahvistaa Laran ääneen lausumattoman luonneanalyysin.

”Vilkku vasemmalle”, Lara vastasi. ”Poistu seuraavasta liittymästä. Hyvä.” Lara odotti, kunnes he olivat päässeet turvallisesti ulos kiertoliittymästä, ennen kuin palasi Jaken alkuperäiseen kysymykseen. ”Kysyitkö jotain tappamisesta? Silmillä?”

”Joo”, Jake sanoi ja nytkäytti vaihteen kakkoselta kolmoselle. ”Siis oletko yrittänyt tappaa pelkällä katsella, tuijottamalla niinku näin...”

”Pidä katse tiessä”, Lara kehotti automaattisesti, kun Jake kääntyi katsomaan häntä demonstroidakseen tappokatsettaan. Lara ei todellakaan halunnut kokeilla Jaken murhaavan katseen voimaa viidenkymmenen kilometrin tuntinopeudessa, kun hän yritti opettaa nuorta käsittelemään monimutkaista konetta. ”Keskity ajamiseen. Katso peileihin. Huomaatko, takana ajava on lähdessä ohittamaan?”

Jake maiskautti kieltään paheksuvasti. ”Kylläpä sitä ollaan hätäisiä”, hän tokaisi kuulostaen ennemmin paheksuvalta keski-ikäiseltä kuin teinipojalta. ”Ääliö ajaa ylinopeutta.”

Lara pidätteli hymyään. ”Onneksi sinä olet niin järkevä kuski.”

Jake virnisti veikeästi. ”No älä. Mutta siis oletko?”

”Ai mitä, yrittänyt tappaa pelkällä katseella? En ole”, Lara vastasi napakasti, vaikka häntä totta puhuen nauratti. Tähän mennessä hän oli saanut tietää Jake Watsonista sen, että poika asui kivalla kadulla, jonka yksikerroksisten, viisi-

kymmentäluvulla rakennettujen talojen asukkaat pitivät hyvää huolta pihoistaan ja autoistaan. Jaken äiti tuli joskus vilkuttamaan hyvästiksi ja jäi ovelle seisomaan essu vyötäisillään kuin mikäkin kodin hengetär. Kuvio vaikutti hyvin kotoisalta ja sovinmaiselta, mutta tässä Jake nyt kyseli ajo-opettajaltaan viattomasti tappamisesta. Keskustelu oli kenties ajautumassa sopimattomaan suuntaan, mutta Laran uteliaisuus oli herännyt eikä hän voinut olla kysymättä: ”Miten niin? Oletko sinä?”

Jake kohautti harteitaan. ”No aiheutin minä ranskanopelle kohtauksen joskus pari vuotta sitten, eli... tavaltaan. Se oli aika kamalaa.”

”Hyvänen aika.” Lara tarttui varovasti rattiin, kun Jaken ohjaus alkoi viettää kohti keskiviivaa. ”Pysy omalla kaisalla”, hän sanoi ja ohjasi Jaken takaisin oikealle ajolinjalle. ”Yritetään olla tappamatta ketään tänään.”

Jake naurahti tyytyväisenä. Syötävän suloinen poika, Lara ajatteli itsekseen. Omituiset ja persoonalliset nuoret olivat hänen työnsä suola. He olivat aina avoimesti oma itsensä ja erottuivat muuten niin tasapäisestä teinijoukosta edukseen. Lara ei voinut olla miettimättä, miten pullantuoksuinen rouva Watson suhtautuisi tähän keskusteluun. ”Miten opinnot sujuvat?” hän kysyi vaihtaakseen puheenaihetta. ”Mitä aiot tehdä ensi vuonna?”

Tämä oli yksi syistä, joiden vuoksi nuorten opettaminen oli niin mukavaa: heillä oli vielä koko elämä edessä, ja tulevaisuudentoivo paistoi heissä kirkkaana. He juttelivat yliopistohakemuksistaan, harjoittelupaikoistaan, työhakemuksistaan ja preppauskurseistaan. Jotkut mainitsivat

ujosti poika- tai tyttöystäviä, ja joitain vuosia sitten yksi poika oli jopa tullut kaapista ulos Laran autossa, ennen kuin oli kertonut edes vanhemmilleen. Tietenkään kaikkien elämä ei ollut pelkkää valoa ja toivoa, ja Lara oli kohdannut myös kivuliaita tilanteita: hän oli nähnyt viiltelyhaavoja käsivarsissa ja miettinyt murheissaan, millainen ahdistus oli ajanut nuoren satuttamaan itseään. Viime vuonna tyttö nimeltä Romilly oli laihtunut ja kuihtunut viikko viikolta, kunnes oli pyörtnyt rattiin näännytettyään itsensä henkiahieveriin. Romillyn oli täytynyt jättää autokoulu kesken, eikä Lara ollut kuullut tytöstä sen koommin.

Kohdatessaan raskaassa elämäntilanteessa kamppailevia nuoria Lara lohdutti itseään ajattelemalla, että hän sentään opetti heille tärkeän taidon, joka helpottaisi heidän elämäänsä hyvin konkreettisesti. Ylipäätään Lara kiintyi väkisinkin useimpiin oppilaisiinsa. Hän rakasti nuorten sitkeyttä ja elinvoimaa.

Nytkin Jake kertoi innoissaan aikeistaan pyrkiä opiskelemaan meribiologiaa, mistä päästiinkin intohimoiseen esitelmään kalojen kiehtovasta maailmasta. ”Ihmiset luulee, että kalat on kylmiä eikä niillä ole tunteita eikä edes kunnan aivoja. Mutta kalat on niin jänniä”, Jake paasasi ja kiihdytti voitonriemuisesti vauhtia onnistuneen U-käännöksen jälkeen.

”Uskotaan”, Lara vastasi ja hymyili itsekseen. Salaa hän tunsi pienen kateuden pistoksen, niin kuin hän tunsi usein kuunnellessaan oppilaidensa tulevaisuudensuunnitelmia. Ajo-opettaja ei ollut hänen nuoruuden toiveammattinsa. Hän oli haaveillut pääsevänsä pois rauhallisesta koti-

kaupungistaan Cumbrian kreivikunnassa ja suuntaavansa kohti Lontoon kirkkaita valoja aloittamaan toimittajan-uraa hektisessä lehtitalossa, joka olisi täynnä toinen toistaan kiinnostavampia nuoria kollegoita. Hän olisi pukeutunut mustiin, tukka olisi ollut aina hyvin ja iltaisin hän olisi juonut punaviiniä boheemibaareissa. Vähän aikaa oli oikeasti vaikuttanut siltä, että hänen unelmansa kävisi toteen, mutta sitten...

Kimeä sireeni alkoi ujeltaa heidän takanaan, ja taustapeilissä näkyi ambulanssin sinisenä vilkkuvat valot. "Hidasta vauhtia ja ryhmity väylän vasempaan laitaan. Sinun täytyy antaa tietää", Lara opasti.

"FBI on kannoillani!" Jake hihkaisi ja unohti tohkeissaan jarruttaa kääntäessään rattia terävästi vasemmalle.

"Jalka jarrulle", Lara lausui rauhallisesti, kun ambulanssi täytti jo koko taustapeilin ja sireenin ääni yltyi. "Jarruta!" Laran täytyi polkaista omaa jarrupoljinta, ja auto nytkähti pysähdyksiin, kun ambulanssi syöksähti heidän ohitse. Hän vastusti kiusausta tehdä ristinmerkin, niin kuin hänen äitinsä aina teki nähdessään ambulanssin tai ruumisauton. Lara ei oikeastaan ollut taikauskoinen, mutta elämä saattoi joskus yllättää, eikä aina hyvällä tavalla.

"Sori", Jake sanoi nolona.

"Meillä täällä Isossa-Britanniassa on ihan vain tavallisia poliiseja", Lara letkautti, kun Jake hieman tokeni. "Sitä paitsi mikäli satuit vilkaisemaan peiliin, tuon auton tuulilasien yläpuolella luki isoilla kirjaimilla ambulanssi. No niin, lähdetään taas ajamaan."